

יזכור

ארנון פלאי ז"ל

נפל ביום ל' בניסן תשמ"ב (23.4.1982)

ארנון נולד בשבת, ט"ז באלול תשט"ו (3.9.1955), להוריו שרה ומתתיהו טודי בבית היולדות שבכפר-סבא, וכל ימיו, עד לגיוסו לצבא גדל בהרצליה. כבן למשפחה שעלתה לארץ עם עליית תלמידי הגר"א, לפני כ- 150 שנים, ולהורים שלחמו בשורות "לוחמי חירות ישראל" להקמת מדינה עברית, הייתה לארנון עוד משחר ילדותו מודעות גבוהה לערכים של אהבת עמו ומולדתו. ארנון למד בבית הספר הממלכתי "ברנר", ומגיל צעיר הצטרף לתנועת "המחנות העולים" והתנדב להדריך בשכונת מצוקה בהרצליה.

ארנון זכה לחגוג ביום ט"ז באלול תשכ"ח את בר-המצווה שלו בירושלים המשוחררת שבתוך החומות, בבית-הכנסת הרמב"ן, שבסמוך לחורבת רבי יהודה החסיד שאבות אבותיו גאלוה מחורבנה 131 שנים קודם לכן, וארנון ראה בכך אות וצו להמשכיות תנופת ההשתרשות של עם ישראל במכורתו.

עם סיום בית-הספר היסודי, החליט ארנון להמשיך את לימודיו בבית-הספר להנדסאים של אוניברסיטת תל-אביב במגמת הכימיה. באותו הזמן, הוא המשיך את פעילותו ב"המחנות העולים" והיה למרכז המחנה של התנועה בהרצליה וממארגני גרעין "אגמון", שהיה אמור להתגייס לנח"ל.

ארנון נאבק על-כך שהגרעין ייועד ליסוד קיבוץ חדש בבקעת הירדן. אולם משנקבע בתנועה שהגרעין יתגבר את קיבוץ מחניים בגליל, הוא קיבל את ההכרעה והתמסר לארגון וגיבוש הגרעין.

כשסיים את הכיתה השמינית בבית הספר להנדסאים, היה ארנון אמור לקבל כשאר התלמידים - דחיית גיוס לשנתיים לשם סיום לימודי ההנדסאות. אולם ארנון החליט להעדיף את גיוסו לצבא, כדי שלא יאלץ להיפרד מחבריו לגרעין "אגמון". ובקיץ תשל"ג (1973), הגיע הגרעין לקיבוץ מחניים לשליית מוקדם.

הגרעין החל את הטירונות בנח"ל בשלהי מלחמת יום הכיפורים, ועם סיומה הוצב בהיאחזות גיתית שבבקעת הירדן. ארנון שימש בתקופה זו כמוזכיר הגרעין, ובאותה שעה ביצע מארבים ליליים מרובים על שפת הירדן. עם סיום השלב הזה, הועברו מקצת חיילי הנח"ל לחיל השריון. ארנון עבר את האימון הבסיסי בגיוס, והוצב בסיני. לאחר האימון הבסיסי בגדוד שריון, הוא נשלח לקורס מפקדי טנקים. ולאחר מכן המשיך ארנון בקורס קציני שריון, וסיימו בסיני ביום השריון בסתיו תשל"ז (שלהי 1976) בהצלחה והוצב כמפקד מחלקה בגדוד בסיני, גדוד שהפך לביתו במשך יותר משנתיים ימים.

ארנון התקדם לתפקיד של מפקד פלוגה בגדוד, והתבלט בכישוריו המקצועיים, הפיקודיים והאנושיים כאחד. הוא יצר מסגרת יחסים מיוחדת עם פקודיו, בין אם היו חיילי ישיבות ההסדר או חיילים שהגיעו משכבות מצוקה ומערי פיתוח. הוא הקפיד וטיפח את אחוות הלוחמים, בהאמינו שהחברות והרעות הם הדבק המלכד את הצוות הלוחם, והם שיעמדו לו ביום פקודה.

מפקדיו של ארנון ליוו את מסלולו הצבאי בעין בוחנת, והכירו ביכולת הצפונה בו. בשנת 1978, כשנתיים בלבד לאחר שהוא עצמו סיים את קורס קציני השריון, הוא נקרא על-ידי מפקד גייסות השריון למלא את התפקיד האחראי של מפקד פלוגה בקורס קציני השריון. ארנון התלבט, אך החליט ליטול על עצמו את התפקיד. הסיבה להיענותו: "כי יינתן לו האתגר להכשיר קצינים לעם ישראל". הוא עבר לחטיבת המפקדים בביר-תמדה.

ביום השואה תש"ט (24.4.1979) החליט ארנון לתת סיכוי נוסף לצוער, שהייתה כוונה להדיחו מהקורס, ויצא בעצמו לביצוע תרגיל באש חיה. הוא ישב חשוף מחוץ לצריח התא, כשכדור מקלע מזחל"ם הסיוע פגע בו קשות בקנה הנשימה, במיתרי הקול ובלסת. על אף מצבו החמור סירב ארנון להיעזר, ירד בכוחות עצמו מהטנק ופונה מיד במסוק לבית החולים "סורוקה" בבאר-שבע. בו בלילה נותח בניתוח מסובך מאוד, שהיה ראשון בסדרה של ניתוחים וטיפולים שנמשכו כשנה וחצי. חברתו ולימים רעייתו - בתיה פינס מהרצליה, ניצבה לידו בבית החולים כל אותה עת. התנהגותו בשבועות הראשונים, כשלא היה יכול לדבר ואף הרופאים לא ידעו אם אי פעם יחזור אליו כושר הדיבור, הייתה לדוגמה לפקודיו, חבריו ומפקדיו שפקדו את בית החולים כל הזמן.

שלושה מוקדים היו בחייו של ארנון והם: ביטחון ישראל, חינוך הנוער - במיוחד בערי הפיתוח - ויישוב הארץ. כשהשתפר מצבו, החליטו ארנון ובתיה בקיץ תש"ם (1980) לעלות לצפת. ארנון התחיל לעבוד שם עם נוער. חירות לפיד, שנפגש עמו בצפת, הבחין בפוטנציאל הטמון בארנון, וביקש להביאו לחצור הגלילית להיות מרכז הנוער ולאחר מכן מנהל המתנ"ס בעיירה. ארנון השתלב במהירות בחיי העיירה, ויצר קשר עם בני כל הגילים והרבדים. מטרתו הייתה להביא לכך, שבני העיירה עצמם ינהלו ויפתחו את כל מישורי חייהם, ולא אנשים מבחוץ הבאים והנעלמים לאחר תקופת מה.

באותו זמן ארגן ארנון עם חבריו מחיל השריון גרעין התיישבותי, שיועד לאכלס את נמרוד אשר במרומי רמת הגולן ולמרגלות החרמון.

באשר לצבא, ארנון לא נכנע למגבלות שהטילה עליו פציעתו. והצליח במאבקו לחזור לשירות מילואים פעיל לתפקידו הקרבי - כמפקד פלוגת שריון בחטיבת מילואים, אף שנאלץ להשתמש באמצעים מאולתרים כדי להתגבר על קשיי הדיבור שנותרו לאחר כל הניתוחים והטיפולים. הוא חנך את אימוני החטיבה במתקן אימונים חדש בתקוע שבמדבר יהודה, אל מול נחל ארנון, שבעבר הירדן מזרחה, ממנו בא לו שמו.

אולם שלוש שנים לאחר הפציעה בסיני, היא נתנה את אותותיה בשירות המילואים האחרון שלו. ארנון נספה ביום ל' בניסן תשמ"ב (23.4.1982) בשנה ה- 27 לחייו. כשטבע בחוף הנכים בהרצליה.

הוא הובא למנוחת עולמים בבית-העלמין בהרצליה.